

O țară de 469 de români

Scena politică românească a intrat, în fine, în normalitate. O normalitate aparte, a ei, pe care și-a creat-o cu consecvență de-a lungul ultimilor ani. Actorii își știu locurile, își interpretează cu candoare rolurile, baletul parlamentar românesc are darul de a uimi pe orișice observator. Scena politică românească a depășit faza politichiei caragialiene și s-a mutat în cea a absurdului ionescian.

Politicieni inepti și fără respect față de cei care i-au votat se țin cu dinții de scaunele din Parlament, nu numai pentru că de acolo au acces direct la buzunarele bugetului național, ci și pentru că lipsa locului călduț pe care au grijă să îl viziteze cât mai puțin cu puțință le-ar produce o criză identitară. Și asta pentru că politicienii români nu sînt politicieni pentru că vor să își reprezinte conaționali și să le apere interesele. Ei sînt politicieni pentru că nu mai pot fi nimic altceva. Și pentru că s-au identificat cu rolul lor de părinți ai națiunii atît de mult, nici nu mai realizează (poate că nici nu mai contează pentru ei), că națiunea li se risipește. Românii aleg calea exilului, cei care rămîn se desprind de politică din ce în ce mai mult, cei care vor să se implice se trezesc blocați de aceiași cerberi de acum două decenii sau, pe ici, pe colo, de fii sau nepoții acelora. Politicianul român obsedat de scaun nu numai că se adresează unor scaune goale, ca în faimoasa piesă a lui Ionesco, dar și reprezintă o masă de scaune goale. 469 de reprezentanți absenți ai unei națiuni fugitive.

Continuarea mascaradei prin care președintelui Băsescu i se cere suspendarea din funcție aduce la rampă figuri caraghioase și reacții trist-hilare. Un anume președinte de partid de buzunar urlă disperat și din rărunchi că el este justițiarul națiunii, cel care îi monitorizează președintelui acțiunile. Pietrificați de rușinea și tupeul lui, noi, privitorii de pe margine, ne gândim la câți or fi fost cei pe care noul justițiarul i-o fi trimis la pierzanie pe când activa ca informator ascuns sub numele unui personaj de roman călănescian. Vechiul justițiar al națiunii, cel ale cărui metamorfoze din om în șarpe, din șarpe în larvă, dar niciodată dincolo, se indignează singur de propria-i indignare și se războiește schizofrenic cu propriile fantome. Lor li se adaugă o întreagă altă (neașteptată) șleahță de indivizi, cu figuri îngrozite de spectrul prăbușirii tronurilor înalte, înalte pe care s-au cățărat cu avînt, fără să vadă că nu au picioare prea stabile.

Și tot acest spectacol care nu are decît cum să facă deliciul unui caricaturist are loc într-o cutie de plastic transparentă. Noi, cei de-afară, atîția câți mai avem răbdare să ne uităm la vodevilul prost din interior, batem cu pumnii în pereții de plastic, strigăm, ne strîmbăm, ne agităm, doar-doar le-om atrage atenția celor dinăuntru că vrem să fim auziți. Ei ne văd, ne fac cu mîna, ne fac bezele din cînd în cînd, iar apoi de întorc spatele. Cîte unul, preocupat de o conversație la telefonul mobil, în drum spre mașina personală care costă cam cît salariul pe doi ani și jumătate al unui muncitor, ne observă indignat, se oprește ca și cum ar încerca să ne audă și apoi gesticulează spre urechi: „Nu se aude!”, ne transmite prin semne. Iar noi, neputincioși, ne lăsăm mîinile să ne cadă pe lîngă corp, punem capul în pămînt, ne facem valiza și plecăm. Iar încetul cu încetul, cei 469 se vor conduce unii pe alții. (www.geocities.com/georgesipos)

